

INBALI IŞERLES

FOXCRRAFT

Vulpile malefice

» CARTEA ÎNTÂI «

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Copertă: Adrian Cerchez

FOXCRAFT. THE TAKEN

Inbali Iserles

Text and illustrations copyright © 2015 by Inbali Iserles

Map art by Jared Blando

All rights reserved.

First published in the US by Scholastic Inc, 2015

First published in the UK by Scholastic Ltd, 2015

FOXCRAFT. VULPILE MALEFICE

Inbali Iserles

For the Romanian language edition:

Copyright © 2017 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISERLES, INBALI

Foxcraft / Inbali Iserles ; trad. din lb. engleză de Cătălin Georgescu. –
București : Galaxia copiilor, 2017–
2 vol.

ISBN 978-606-8578-98-9

Cartea întâi: Vulpile Malefice. – 2017. – ISBN 978-606-8578-88-0

I. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

 /editura.all

allcafe.ro

FOXCRIFT

→ CARTEA ÎNTÂI ←

VULPILE MALEFICE

1

Labele mele atinseră pământul uscat. Vălătuci de praf s-au ridicat când am țâșnit spre gard. Am virat, pentru a-i evita, și apoi m-am redresat și m-am ascuns sub niște crengi uscate. Urmăritorul meu era tot mai aproape, iar eu fugeam spre necunoscut, spre desișul verde aflat de cealaltă parte. Simțeam mireasma bogată de alune și de stejar, simțeam liniștea și pacea de dincolo de păienjenișul acela de vegetație.

Țipătul său ascuțit sparse liniștea.

Într-un acces de panică, m-am furișat pe sub gard. Bulgări de pământ mi se lipeau de burtă, îngreunându-mi mersul. Bătăile inimii îmi bubuiau în urechi. Pentru o clipă, uscăturile m-au acoperit cu totul, ținându-mă la pământ. Iarba părea să râdă de mine, gâdilându-mi mustățile.

Încă o zvâcnitură disperată și iată-mă liberă, pierzându-mă în labirintul verde al sălbătăciei.

Fulgii jucăuși de nea aruncau în jur crâmpie de lumină albă.

Mi-am ținut respirația.

De sub gard apăru un bot ascuțit, care împungea aerul. Ochii de chihlimbar ai vulpoiului se întâlneau cu ai mei; pupilele întunecate ale ochilor lui se îngustară. Frica mă sugruma. M-am liniștit singură. Mă simțeam în siguranță, căci era prea mare ca să se strecoare pe sub gard. Se izbi cu spațele și scoase un urlet, dând cu piciorul lui subțire din față prin deschizătură și scormonind cu ghearele prin țărâna de lângă lăbuța mea.

M-am dat înapoi, cu ochii ținuiți pe gard. Nu putea merge mai departe de atât, iar el știa asta. Se trase înapoi, iar laba îi dispăru după gard. Îl auzeam cum pășește. Prin deschizătură se vedeau crâmpie din blana lui roșiatică ori de câte ori trecea pe acolo. Apoi dispăru din câmpul meu vizual și se lăsă liniștea. Și eu eram tăcută, abia mi se auzea respirația.

Simțeam vulpoiul acela. Silueta trupului său. Pământul argintiu-auriu al cozii sale. Vedeam, cu ochii minții, culorile lui și îi simțeam firele de păr din coadă ca și cum m-ar fi atins cu adevărat. Pentru o clipă, am văzut capătul gardului și am simțit frustrarea care-i încleșta limba.

Îl cunoșteam pe vulpoiul acesta ca pe propria mea umbră.

Urechea mi se roti deodată. Într-un copac din apropiere, croncănea o pasăre. Era mare, cu pene negre și lucioase. Când mă zări, se opri din croncănit. Își ascunse ciocul, mișcându-se nervoasă de pe un picior pe celălalt. Apoi își

arcui deodată aripile strălucitoare, ca și cum ar fi invocat norii de ploaie, și dispăru în înaltul cerului, cu un croncănit furios.

Se auzi lemnul scrâșnind, iar eu m-am întors cu inima bătând, gata să-mi spargă pieptul. Se izbise de gard în dreptul deschizăturii! Trecuse prin gard, într-un vălmășag de așchii și de surcele. Am țâșnit, cu stomacul strâns, plonjând în iarbă. M-am uitat peste umăr și l-am văzut, pentru o clipă, cum se lasă pe vine la pământ.

Deodată, dispăru iarăși din câmpul meu vizual.

Aerul strălucea în urma lui ca un voal, cu licărirea razelor care străpung niște aripi de albină. Pământul era ca un amestec de iarbă și țărână.

Îi știam toate tertipurile și clipeam furios, uitându-mă la blana sa. Am ocolit o buturugă, răscolind iarbă. Când m-am uitat din nou înapoi, l-am văzut în întregime, blana roșiatică sclipindu-i atunci când făcu un salt peste buturugă. Îi simțeam răsuflarea în ceafă.

Dar aveam și eu trucul meu.

Mi-am deschis fălcile și am croncănit precum pasărea aceea cu pene lucioase. Vocea mi-a răsunat peste tulpinile unduitoare ale firelor de iarbă, pe deasupra pământului și spre norii care se adunau la marginea cerului. Încercam să imit acea creatură cât de bine puteam eu.

Am alergat în zigzag prin iarbă care mi se încolăcea în jurul labelor, încetinindu-mă. Până la urmă am renunțat – croncănitul nu păcălea pe nimeni.

Am mai aruncat o privire peste umăr. Era periculos de aproape de mine acum, botul lui aproape că-mi atingea călcâiele.

— Pirie! am țipat eu scurt în momentul în care m-a doborât și m-a cuprins cu ghearele de coadă.

Trebuia să-mi fi dat seama că croncănitul meu nu-l va opri. M-am întors spre el să-l înfrunt, arătându-mi colții.

— Destul! am ripostat eu.

Ochii îi luceau puternic:

— Nu mă opresc decât dacă cerșești îndurare!

Am luat-o din nou la fugă, dar, dintr-o săritură, ajunse cu labele pe spatele meu și mă doborî la pământ. Am încercat să mă eliberez din strânsoare, dar era mai puternic decât mine.

— Cere milă! șopti el. Spune-o!

— Niciodată! am scrâșnit eu.

Și-a lipit botul de urechea mea.

— Spune-o! Spune-o sau nu știi ce fac!

— Ce faci?

— Uite asta! spuse și se cocoșă cu totul în cârca mea, acoperindu-mi fața cu limba lui lungă, lingându-mi urechile, nasul și mustățile.

Am lătrat și i-am întors fratelui meu dezmierdările, gâdilându-l pe burtă până nu mai avu de ales și se îndepărtă rostogolindu-se prin noroi, iar eu mă făceam că-l apuc de gât.

— Vezi că n-ai ce să faci? Poate oi fi tu mai mare decât mine, dar eu sunt mai deștept. Iar eu câștig *mereu*.

Mă lăsă să-l atac printr-o serie de ciupituri ușoare.

— Te-am lăsat eu să câștigi, gâfâi el. Știu cât de greu su-
porți o înfrângere.

— Visezi, am zis eu ridicându-mă înapoi în picioare și
scuturându-mi blana.

Pirie se uită la mine și luă o poziție țațoșă.

— Cum zici tu, pui de vulpe, chicoti el răutăcios prin-
tr-o serie de icnete de frecvență înaltă. *Vulpe nebună, vulpe
rea, înc-o vulpe moartă!*

Era un fragment dintr-un cântecel pe care-l îngânam ade-
sea, deși bunica se plângea deseori că îi dă fiori.

— Nu sunt mult mai mică decât tine! m-am încruntat eu.

El ȝopăi, o luă într-o parte și se întoarse pe loc cu un
„oau-oau-oau“ vesel.

— Vulpe-vulpiță, ești o mititică!

M-am năpustit spre el, dar reuși să se dea la o parte la
timp.

— Iar tu vei fi mereu fratele meu mai prostănac, am puf-
nit eu.

Se întoarse spre mine, apăsându-și nasul umed de gâtul
meu. Joaca se terminase. Nu m-am mai luptat cu el. Am în-
chis ochii și am lăsat căldura trupului său să se contopească
cu a mea. Îi simțeam pulsul prin falcă. Pulsul meu se sincro-
niza încet cu al lui. Făceam împreună același *ta-dam, ta-dam*
care acum devenea mai lent: *taa-dam... taa-dam...*

Ta își făcu apariția din iarba înaltă.

— Sper că vă jucați frumos împreună, vulpițelor.

Ma apăru și ea, în spatele lui.

— Frumos? zise ea, cu ochii licărind.

Ne-am dus în fugă spre ele, găfâind în timp ce ne lingeau urechile, plescând și mormăind.

— Noi întotdeauna ne jucăm frumos, gânduri Pirie, uitându-se spre mine.

Tocmai când Ma începea să se îndoiască de asta, Buna se apropie de ea. Blana ei era ca a lui Pirie – groasă și pestriță, în nuanțe argintii, roșiatice și aurii care străluceau în lumină. Avea o privire vie și părea distrată atunci când alergăram spre ea.

— Fără-Blană? zise Ta, căutând să deslușească vreun indiciu pe chipul ei.

Privirăm pe deasupra ierburilor înalte. Zona aceea sălbatică era destul de îngustă, doar un pic mai lată decât o fâșie verde încadrată de teritorii gri, cu câțiva copăcei presărați pe ele.

Fără-Blană cu două picioare intrau rareori acolo, dar erau mereu aproape, făcând gălăgie, mișunând și trâmbițându-și viețile lor zgomotoase. Marele Mârâit era lumea lor, o lume interzisă vulpilor tinere: un teren aspru acoperit de clădiri înalte și de Sfarmă-Oase care nu clipesc niciodată. Cei care se furișau acolo erau hăituiți în amiaza mare, iar Fără-Blană mânuiău bâte și înconjurau vulpi care nu mai aveau să fie văzute niciodată după aceea.

Buna își mută privirea în altă parte.

— Nu era nimic, zise ea coborându-și botul și atingându-ne năsurile. Voi doi vă jucați cam dur. Pirie, tu ești mai mare decât Isla. Sper că n-ai uitat asta.

— Ea e dură ca o blană de șobolan, pufni el și îmi dădu un ghiont prietenesc.

Botul Bunei se încreți:

— Toate...

— Eu pot să mă abțin, mă încumetai eu. Vulpe nebună, vulpe rea...

— Termină! mormăi Buna. Marele Mârâit e periculos. N-ar trebui să glumești cu asta.

Pirie trecu repede la lucruri mai vesele pentru a calma atmosfera.

— Cronicănitul Islei chiar m-a păcălit, îi zise el Bunei.

Ea își ridică botul pentru a mă privi mai îndeaproape.

— Imitai cumva un corb?

Am lovit cu coada pământul înverzit. Eram mai interesată de ceea ce spunea Pirie.

— Chiar a ținut?

Pirie pufni voios.

— N-am crezut nicio clipă că aia ar fi vocea ta. Venea parcă de nicăieri și era peste tot, zise el, dându-și una dintre urechi pe spate. Parcă ar fi fost chemarea vântului, a pământului și a ierbii. Nici măcar nu mai știam unde mă aflu! Apoi, cronicănitul s-a oprit deodată și mi-am dat seama că ai fost tu!

Am lăsat capul într-o parte și l-am privit. Oare mă lua peste picior?

— Da, dar nu te-a păcălit...

Cuvintele-mi ieșiseră pe un ton plângăreț.

— Ar fi trebuit să continui. Începi să te pricepi foarte bine la asta, vulpiță!

Mă mângâie pe umăr, iar eu i-am răspuns cu o mușcătură tandră.

— Aveți instincte bune amândoi, spuse Buna cu o undă de mândrie în glas.

Ridică botul și chipul îi rămase nemișcat. Privirea îi era fixă, nu clipea, doar mustățile i se mișcau încet.

— Vine o briză, murmură ea. Aduce cu ea miresme de râu și gheață. Va ploua în zorii zilei.

— Dar e cald afară! am izbucnit eu.

Ma se apropie, rotindu-și urechile spre lateral.

— Cunoașteți acea lecție simplă care, odată învățată, poate salva viața unei vulpi?

Pirie și cu mine răspunserăm într-un glas:

— Privește! Așteaptă! Ascultă!

Tensiunea începu să părească chipul Bunei care ne privea cu afecțiune.

— Așa este, vulpițelor. Privește, așteaptă, ascultă... Răspunsurile sunt scrise în cântecul cerului și în ritmurile pământului.

Ridică botul și adu-mecă din nou.

Eu am imitat-o, inhalând miresmele ierbii și ale pământului. Nu simțeam deloc umezeală, doar aerul călduț de sub soarele puternic. Norii care brăzdau cerul erau albi. Am clipit privindu-i, amintindu-mi învățăturile Bunei, care spuneau că doar doar norii întunecați purtau cu ei ploaia. Trebuie să

fi observat nedumerirea de pe chipul meu, pentru că m-a lins pe nas, semn că încerca să mă liniștească.

Ta veni alături de noi.

— Ar trebui să mutăm prada. Se află într-un loc deschis, iar ploaia o va strica.

Ta și Ma săriră peste gard. Buna îi urmă, aruncând o privire rapidă, temătoare, spre cer. Erau prea mari ca să se târască pe sub deschizătură – chiar dacă Pirie reușise s-o mai lărgască. Se aliniară de-a lungul potecii, spre capătul îndepărtat al gardului. Acolo era un copac cu o ramură uscată așezată perpendicular peste cărare. Pirie știa de copac – și eu la fel, căci ne dăduserăm pe creanga aceea de multe ori. Dar nu o folosisese niciodată atunci când fugea după mine. Jocul avea regulile lui – amândoi înțelegeam asta.

— Haide, zise Ma.

Nu eram pregătită să plec. În aer se simțea ceva dulce. Oare sub desișul verde se aflau fructe de pădure? Mi-am lins buzele.

Pirie își făcea de lucru cu un băț, pe care-l rostogolea prin iarbă și-l rodea ca pe un os.

Stăteam cu urechile ciulite.

— Dar abia ce ajunseserăm aici!

Ta zise, peste umăr:

— Ne vom întoarce mai târziu. Pirie? Isla?

Pirie se întoarce și o luă după ei, abandonând bățul.

M-am ridicat și am adulmecat din plin. Nu era nicio în-
doială, acolo erau fructe de pădure. Dacă adunam câteva și le

duceam în vizuină, toți aveau să fie mulțumiți. Și, dacă mă mișcam repede, ajungeam și înaintea lor – Ma, Ta și Buna aveau de cărat prada.

Îmi foloseam mirosul ghemuită, strecurându-mă printre ierburile înalte. Tremuram de plăcere în timp ce absorbeam aromele de pământ și de scoarță, precum și mirosurile acrișoare ale frunzelor și ale insectelor aflate în cochiliile lor amărui. Am făcut o pauză pentru a da la o parte câțiva fulgi de zăpadă, care nu erau gustoși deloc, în ciuda aspectului lor plăcut. Un gândac mare și verde se târa pe pământ, iar eu încercam să-l lovesc, entuziasmată, îndepărtând iarba cu ghearele. Gândacul era mai rapid decât păruse la prima vedere. A țâșnit spre baza unui copac, unde era greu de ajuns, și și-a croit drum printre rădăcinile încâlcite. Am plonjat cu botul în pământ, mușcând și scâncind, dar în loc să prind gândacul am luat în gură un bulgăre de țărână. *Lasă-l încolo de gândac!* mi-am zis, gândindu-mă din nou la fructele alea de pădure. Am mai adulmecat puțin și am pornit din nou hai-hui pe cărare. Mirosul acela dulce se estompase. În aer se simțea o răcoare care mi-a amintit de ceea ce mă avertizase Buna legat de ploaie...

De briza cu aromă de râu și gheață.

Am privit cerul. Întunericul se șteea de după clădirile gri și degradate. Soarele cobora, lăsând în urmă o dâră purpurie de lumină. M-am întors spre gard cu un sentiment de vinovăție. Ma și Ta își făceau probabil griji în privința mea. Nu aveam voie de una singură pe cărare – nu aveam voie nici măcar să mă abat de la drumul nostru fără să fie Pirie cu mine.